

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 149/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť C. H., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 256/2008 z 27. januára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť C. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2009 doručená sťažnosť C. H. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 256/2008 z 27. januára 2009.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že 3. júna 1999 podala sťažovateľka na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) žalobu o neplatnosť prevedenia na inú prácu a náhradu mzdy. Okresný súd rozsudkom č. k. 19 C 670/99-161 z 12. septembra 2006 návrh sťažovateľky zamietol a zaviazal ju zaplatiť štátu trovy znaleckého dokazovania. Sťažovateľka proti rozsudku podala odvolanie. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 1 Co 477/2006-179 z 29. januára 2008 rozsudok okresného súdu potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd ako súd dovolací uznesením č. k. 2 Cdo 256/2008-209 z 27. januára 2009 odmietol ako neprípustné.

Sťažovateľka označuje za porušovateľa svojich práv najvyšší súd, v texte sťažnosti však namieta postup okresného súdu a uvádza, že žalobu na okresný súd podala potom, ako sa jej nepodarilo uzavrieť mimosúdny zmier s B. ako svojim zamestnávateľom. Okresný súd vo veci nekonal a preto sa obrátila so sťažnosťou na ústavný súd, ktorý nálezom sp. zn. I. ÚS 142/03 z 26. novembra 2003 rozhodol o porušení základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 19 C 670/99. Podľa názoru sťažovateľky bolo konanie na okresnom súde po vydanom náleze ústavného súdu zmanipulované, čím jej bolo upreté právo na spravodlivý súdny proces. Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd obnovil súdne konanie, v ktorom sa okresný súd bude zaoberať týmto petitom žaloby: „*Neplatnosť prevedenia na inú prácu a náhrada mzdy.*“ Sťažovateľka požiadala ústavný súd o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom.

II.

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 138/08, II. ÚS 145/07).

3. Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 256/2008 z 27. januára 2009 z dôvodu, že nesúhlasí s právnym posúdením prípustnosti dovolania najvyšším súdom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

4. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov tejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, I. ÚS 15/01).

Sťažovateľka podala dovolanie proti rozsudku okresného súdu a krajského súdu a odôvodnila ho ustanovením § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku, t. j. tým, že je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietol.

Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu svoj postup v namietanom konaní dostatočne odôvodnil, jeho závery o neprípustnosti dovolania nie sú v zrejmom rozpore so zákonnou úpravou, ktorú aplikoval v danom prípade, a preto nemožno toto rozhodnutie považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak v rozpore so základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a so zárukami vyplývajúcimi z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Odmietnutie dovolania nespĺňajúceho zákonné náležitosti pre jeho prípustnosť nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti (I. ÚS 31/05, II. ÚS 145/07). Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

5. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celom rozsahu ústavný súd sa už nezaoberal žiadosťou sťažovateľky o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ani jej ďalšími nárokmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2010